

ЗА ГОРДОСТТА

Гордостта ни убива. Гордостта е грях, който повече от всичко ни пречи да признаем отчаяната си нужда от Спасител- тези, които смятат, че нямат проблеми със здравето няма да отидат при лекаря.

По степен на опасност, гордостта е трудно да се сравни с каквото и да е. Когато работата опира до изследване на нашето сърце, за тези от нас, които имат гордост, това е трудно време. Гордостта поражда нашето зрение, кара ни да гледаме на всичко през призма, украсяваща и изкривяваща реалността. Тя рисува уродливостта на греха ни с красиви и хвалебни бои. Ние не можем да кажем, че нямаме проблем с гордостта, защото не я виждаме в сърцата си. И блажените мигове, когато си казваме сами, че всичко ни е наред, трябва да ни направят по-внимателни от всякога. Аз трябва да облека Христовото смирение и да помня, че в плътта ми не живее нищо добро и да изследвам сърцето си за скрита гордост и нейните симптоми. В това време, когато гордостта ни кара да отричаме злото вътре в нас, тя ни кара също и да не забелязваме Божията благодат в другите. Ние пресяваме хората през ситото на нашето възприемане и позволяваме само на техните недостатъци да преминат през него.

По такъв начин ние формираме представата си за другите. Духовно гордия човек открива как да намери недостатъци в другите християни. Смиреният християнин има с какво да се занимава в „къщи“. И понеже вижда многото зло в своя живот, той не бърза да се занимава със сърцата на другите хора.

Тези които са заразени с гордост, говорят за чуждия грях с презрение, раздражение и осъждение. Гордостта се крие зад паравана на нашето омаловажаване на духовната ни война с другите вярващи. Тя се крие зад нашите шегички, дори може да проникне в молитвите за приятелите ни.

Когато гордостта живее в сърцето ни, ние се безпокоим повече за това, което мислят другите за нас, отколкото за това, което става в сърцето ни. Ние се борим само с тези грехове, които влияят на мнението на другите за нас, но се примиряваме с тези, които никой не вижда. Постигаме по-голям успех в тези области на святост, които са добре забележими от другите, но малко се безпокоим за нашите вътрешни „потайни места“.

Християните, които уповават изключително на Христовата праведност ще намерят в нея надеждно убежище от различните нападки на хората и Сатана.

Истинското смирение не губи самообладание и не се хвърля в защита пред изискванията и упреците, но вместо това продължава да върши добро, доверявайки душата си на верния Създател. Смирения християнин ще запази мълчание докато не влезе в своята „скришна стая“ и не отвори устата си в молитва. Смирението приближава към Бога с увереност основана на Христос. Някои от нас не изпитват липса на смелост пред Бога, но ако бъдем невнимателни, ще забравим, че Той е Бог. Не трябва да забравяме какво се казва в Псалм 2:11-„Слугувайте на Господа със страх и радвайте се с трепет.“ Също така, ние трябва да помним, че Христовата благодат е по-голяма от нашите грехове, да не се съмняваме в силата на кръвта Христова и да не гледаме на себе си, а на Него.

Гордостта отчаяно желае внимание, уважение и поклонение във всичките му форми. Може да се изяви под формата на хваленето, под невъзможността да се каже „не“ заради желанието да си нужен. Може да се изрази и в манията да имаш по-скъпа кола, по-голям дом, по-висока позиция заради търсенето на слава от хората, а не от Бога. Гордостта е пристрастна. Тя прославя тези, които почитат този свят, придавайки по-голямо значение на думите им, желанията и нуждите им. Ние съзнателно или несъзнателно заобикаляме слабите, неудобните или непривлекателните, защото си мислим, че те не могат да ни дадат нищо.

Може би много от християните страдат от гордост повече, отколкото си мислят. Но за тези хора има добри новини-признаването на гордостта е първия сигнал на нейният край. Това означава, че войната вече е започнала.

Защото само Божият Дух, работейки в сърцата ни ни смирява, и тогава покривалото на гордостта пада от очите ни и ние виждаме себе си в истинска светлина, признавайки своята „болест“, и търсейки изцеление. Чрез Божията благодат ние можем да се върнем към славното благовестие, в което вярваме, и което говори за Него, дори когато то изобличава гордостта ни във всичките и форми скрити вътре в нас.

Точно както моята скрита гордост веднъж ме доведе до смърт, така и нейното признаване ме води към живот, насърчавайки ме да се хвана още по-силно за праведността на Христос.

„Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми,
опитай ме и познай мислите ми,
и виж дали има в мене оскърбителен път,
и води ме по Вечния път.“

Псалм 139:23-24